

arbejdsforhold samt i forbindelse med undervisning. Efter en samlet afvejning af de under lovforberedelsen fremførte synspunkter finder ministeriet, at det vil være for vidtgående at gennemføre en fuldstændig ligstilling mellem digital og analog kopiering.

Forslaget indebærer ikke nogen ændringer i de forbud mod digital privatkopiering, der som følge af Rådets direktiv nr. 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer (herefter: edb-programdirektivet) og databasedirektivet fra 1996 efter ophavsretslovens § 12 gælder for edb-programmer og databaser.

2.2. Nationalitetskravet i lovens aftalelicensordninger (nr. 4).

Der stilles under nr. 4 forslag om en omlægning af de almindelige betingelser for indgåelse af aftalelicens i lovens § 50.

Efter den gældende lovs § 50, stk. 1, kan der på en række nærmere angivne områder ske en værksudnyttelse, hvis der indgås aftale med en organisation, som repræsenterer en væsentlig del af danske ophavsmand til en bestemt art af værker. Aftalelicensen indebærer, at en bruger, som har indgået aftale med en organisation, der omfatter en væsentlig del af danske ophavsmand til en bestemt art af værker, efter loven får ret til at udnytte andre værker af samme art, selv om ophavsmandene til disse værker ikke repræsenteres af organisationen, herunder udenlandske ophavsmand.

Der har fra Europa-Kommissionens side været rejst tvivl om, hvorvidt det er i overensstemmelse med EU-retten, at der i ophavsretslovens § 50 er indbygget et nationalitetskrav. Efter § 50, stk. 1, kræves det, at en aftale, der efter loven skal have aftalelicensudløsende virkning i forhold til udenforstående rettighedshavere, skal være indgået af en organisation, som omfatter en væsentlig del af danske rettighedshavere. Regeringen har for at undgå den usikkerhed omkring funktionen af aftalelicenssystemet, som for såvel brugere som rettighedshavere ville kunne følge af en sag ved EF-Domstolen, over for Kommissionen givet tilsagn om at søge aftalelicensbestemmelsen i § 50, stk. 1, ændret, således at ordet »danske« erstattes med et nationalitetsneutralt kriterium. For samtidig at bevare klarhed over, hvilke organisationer der herefter i fremtiden vil kunne indgå aftaler med aftalelicensvirkning, foreslås det, at de aftalesluttende organisationer generelt undergives en godkendelsesordning.

2.3. Omlægning af det ministerielle tilsyn med KODA's tariffer (nr. 6).

Efter den for KODA gældende koncessionsordning, jf. lovens § 50, stk. 4, skal Kulturministeriet godkende enhver tarif, som selskabet anvender over for brugere af beskyttet musik. Den ministerielle godkendelsesordning er stærkt historisk betinget og kan ikke længere siges at være tidssvarende. Det foreslås derfor under nr. 6 at lade den offentlige kontrol med KODA's tariffer overgå til det uafhængige Ophavsretslicensnævn, som allerede i dag varetager kontrollen med de afgifter, som Gramex på vegne af udøvende kunstnere og fremstillere af lydoptagelser opkræver for udsendelse i radio og fjernsyn og anden offentlig musikfremførelse.

3. Særligt om båndafgift m.v.

I forbindelse med overvejelserne om en ophævelse af forbudet mod digital eksemplar fremstilling til privat brug har en række rettighedshaverorganisationer fremsat ønske om, at der foretages en grundlæggende ændring af den gældende blankbåndordning. Organisationerne foreslår, at afgiftsordningen for optagemedier (bånd m.v.) suppleres med en afgift på alt apparatur, der kan bruges til at optage og kopiere beskyttede værker som f.eks. cd-brændere, mp3-afspillere og minidisc-optagere.

Den gældende afgiftsordning for optagemedier blev indført i ophavsretsloven i 1992. Reglerne indebærer, at den, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lyd- eller videobånd eller andre indretninger, hvorpå lyd eller billeder kan optages, skal betale et vederlag til rettighedshaverne. Vederlagsordningen omfatter lyd- og videobånd m.v., som kan anvendes til privatkopiering og gælder kun for værker, som er udsendt i radio eller fjernsyn, eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lign. Vederlaget er udtømmende fastlagt i selve loven som en afgift pr. minut spilletid, idet der gælder forskellige afgifter for lydbånd og videobånd. Som eksempel kan det nævnes, at der i dag skal betales henholdsvis 4,69 kr. for et 90 minutters lydbånd og 17,33 kr. for et 240 minutters videobånd. Den nuværende ordning omfatter kun optagemedier såsom bånd, discs og lign., ikke optageudstyr. Opkrævning og fordeling af vederlag varetages i praksis af Copy-Dan, Foreningen Båndkopi.

Afgiften på bånd m.v. indbragte i perioden 1993-1999 følgende beløb:

1993: 8,4 mio. kr.

1994: 54,7 mio. kr.

1995: 59,7 mio. kr.

1996: 76,0 mio. kr.